

2. modul: Táplálkozás

Borcsi és Lapu

1. osztály, 1. óra

– Lapu, Lapu, ébredj fel!

– Jó. Mindjárt.

A kislány megrázza az apukája széles vállát.

– Nincs idő lustálkodásra, te álomszuszék Lapumedve! Ma lesz az első napom az iskolában!

– Téli álmot alszom... Anyu...?

– Anyu ügyeletes a kórházban, még nem ért haza. Tegnap megbeszélted velem, hogy te viszel, nem emlékszel? Amúgy sem lehet ősszel téli álmot aludni.

– Iskola... Borcsi, igazad van! Még a végén elkészünk! Gyorsan keressük meg a ruhádat!

– Nyugi, már felöltöztem.

– Copf?

– Hajpántot tettem fel, hogy ne kelljen bénáznod a copffal. Bocs, de te nem vagy túl ügyes az ilyen dolgokban.

– Medveujjakkal reménytelen... Reggeli?

– Anyu kikészítette az asztalra. Neked kávé, nekem gyümölcsleves és sajtos kifli. Meg retket.

– Kávé... Sok kávé készített ki, ugye?

– Jaj, Lapu! Inkább neked adom a kiflim csücskét, hogy egyél valami rendeset.

Lapu felnevet, és végre kikászálódik az ágyból.

– Inkább mézet kérek meg málnát. Esetleg egy kis gilisztát. Mint minden rendes medve, akit felvernek a téli álmából.

Amíg a kislány nekiáll a reggelinek, Lapu villámgyorsan felkapkodja a ruháit, aztán csatlakozik Borcsihoz. Végül mégis elfogadja a sajtos kifli csücskét, és a csücsökkel a kezében hirtelen a fejéhez kap. A kifli elrepül, de Lapu nem ettől esik kétségbe:

– Borcsi, a táskád össze van készítve?

– Anyu összepakolt mindent. Jó sok cuccot kell vinnünk, mindenféle izét.

– Izét?

– Amiről fogalmam sincs, micsoda, de majd megtanulom.

– Akkor már csak egy dolog van hátra...

– Megkeresni az elrepült kifli?

– Hopp, itt is van! Porcicával már nem olyan fincsi. De nem erre gondoltam.

– Zsepi? Az is van. Hátha rám jön a tüszögés.

Lapu a fejét csóválja.

– Addig nem indulunk, amíg fogat nem mostál!

Borcsi elmosolyodik, aztán visszavág:

– Jó, de akkor mindketten mossunk fogat, és rajzoljunk fogkrémbajuszt! Csak hogy ne izguljak. Mert az első nap előtt egy kicsit izgulok ám!

1. osztály, 2. óra

– Szia Borcsi, milyen volt a sulis?

– Szia Lapu! Nagyon jó volt. Képzeld, az osztályfőnökünket Szandi néninek hívják, és csillogós a cipője. Az osztályban olyan sokan vagyunk, hogy teljesen belezavarodtam a nevekbe. Csak arra emlékszem, hogy a mellettem ülő lányt Lilinek hívják, és úgy néz ki, mint egy tündér, de komolyan! Annyira gyönyörű, csak...

– Vinnyogó hangja van?

– Jaj, Lapu, dehogyis! Csak egy kicsit csúnyának érzem magam mellette.

– Ne viccelj már, mit számít egy tündér egy igazi hercegnő mellett?

Borcsi megvigasztalódik.

– Anyu otthon van?

– Igen. És adott nekünk egy fontos feladatot. El kell mennünk a piacra. Lehet, hogy a tündérek szivárványt esznek, de a hercegnőknek rendes kaja kell. Meg a Lapuknak is.

– Mit kell vennünk?

– Mindenféle izét.

– Amiről fogalmad sincs, micsoda, de majd megtanulod?

– Pontosan!

Borcsi és Lapu beszélgetés közben megérkeznek a piacra, és Anyu bevásárló listája alapján elindulnak az árusok között.

– Nézd, Lapu, ott a tejfölös néni! Vigyünk joghurtot!

– Joghurt nincs a listán.

– Nem baj, de finom. A néninek van sajta is, az a sós, amit Anyu úgy szeret.

– Feta?

– Az. Meg olyan színes, fűszeres is vehetünk, mert azt meg én imádom.

– Ez az, Hercegnő! Támadjuk meg a nénit!

A tejes néni után a halas következik, ahol Borcsi befogja az orrát, mert utálja a halszagot. De Lapu jó sokáig válogat, mert nagyon szereti a halat, főleg úgy, ha Anyu jó ropogósra süti a sütőben. Már a zöldségesnél toporognak, böngészik a választékot. Lapu hol a listára néz, hol a pultra:

– Alma, szilva, paradicsom, uborka, tíz tojás oké. De szerinted melyik lehet a zeller?

Borcsi egy fehér gumót forgat a kezében:

– Szerintem ez.

– De ennek retek szaga van!

– És ez?

– Ez fekete. És ennek is retek szaga van. Nézd csak, ez viszont akár zeller is lehet!

– Jaj, Lapuci, azonnal tedd le! Tutira felismerem a legfőbb ellenségem, a karalábét! Inkább ez az ízé lehet az.

– Azt meg én ismerem meg. Cékla. Vagy édesburgonya. Esetleg csicsóka. Igazából lövésem sincs.

– És ez a zöld gizgaz? A zeller nem ilyen fűszerű ízé?

– Hm. Mi van, ha petrezselyem? Tanácstalan vagyok, Hercegnő.

– Tudod mit, Lapu? A karalábé kivételével vegyük meg mindegyiket, és valamelyik csak zeller lesz közülük. A többit meg Anyu megcsinálja salátának.

Lapu bólint, és átnyújtja az eladónak a nagy kupac zöldséget. Az eladó leméri, beleteszi Lapu kosarába, és amikor Lapu fizet, búcsúzásként egy göcsörtös, piszkosfehér gumót ad a kezébe:

– Úgy látom, a zellert végül nem sikerült megtalálni. Fogadják el, ajándékba adom.

BEVÁSÁRLÓ
LISTA
ALMA
SZILVA
PARADICSOM
UBORKA
10 TOJÁS
ZELLER!!

1. osztály 3. óra

Az asztal csodaszépen megterítve várja Laput. Borcsi még megigazgatja a pohárba hajtogatott szalvétát, fél centivel arrébb húzza a villát. Anyu a tűzhelytől az asztal felé pillant:

– Fejedelmi lett!

De Borcsi már nem hallja, mert az előszobában kattann a zár, nyílik az ajtó, és Borcsi szalad, hogy üdvözlje az apukáját. Lapu a levegőbe szimatol:

– Hú, micsoda mennyei illat! Csak nem te főztél, Hercegnő?

– Anyu főzött, de én terítettem!

Lapu lepakol, papucsot húz, aztán kezet mos, és vezetnek az illatok az asztal felé. Mindenki leül, Anyu pedig hozza a levest. Lapu élvezettel nézi a terítéket, kihúzza a szalvétát a pohárból, és az ölébe teríti. Borcsi összeszedi a bátorságát, nagy levegőt vesz és megszólal:

– Anyu, Lapu, szeretnél tőletek kérdezni valamit.

Lapu széles mosollyal kevergeti a mélytányérjába mert lágy, márványszínű levest.

– Nyami, zellerkrémleves, a kedvencem! Kérdezz csak, Borcsi!

Anyu gyanakszik, a homlokát ráncolja, és közben Borcsinak is merni akar.

– Köszönöm, én inkább nem kérek. Az illata alapján nem nagyon barátkoztam meg a zellerrel. Na jó, egy picit, hogy megkóstoljam. És kérdezhetek?

– Persze.

De Borcsi mégsem kérdez, inkább megkóstolja a levest, és megállapítja, hogy az íze éppen annyira nem barátságos, mint az illata. Már-már olyan, mint a karalábé. Amikor a szülei végeznek, Borcsi összeszedi a mélytányérokat, aztán következik a fűszeres és szaftos mediterrán csirke, ami Anyu specialitása, meg a görög saláta, és egy kis petrezselymes rizs. Ennyi finomság mellett Borcsi nem jut szóhoz. Már a desszertnél járnak, amikor Lapunak eszébe jut:

– Mit is akartál kérdezni, Hercegnőm?

Anyu tekintete megint gyanakvóvá válik. Borcsi gyorsan bekap még egy falat szilvás lepényt, hogy erőt merítsen, aztán lenyeli, sóhajt, és csak akkor kérdezi meg:

– Anyu, Lapu, mit szólnátok hozzám, ha lenne egy kiskutyám?

Most Anyu és Lapu kap be még egy falat szilvás lepényt, aztán Anyu szólal meg.

– Borcsikám, te allergiás vagy...

– A macskaszőrre, a pollenre és a porra! De nem a kutyaszőrre – vág közbe Borcsi.

A szülők összenéznek, aztán Lapu elmosolyodik:

– Tudod mit? Nekem nincs ellenemre egy kiskutyá, de azért várjunk még vele egy kicsit. Majd ha tízéves leszel, akkor kaphatsz egyet.

– De az még két év!

– Már csak két év.

Borcsi emésztgeti a hallottakat, aztán felnevet:

– Hurrá! Lesz egy kiskutyám! Anyu, ez volt a világ legfinomabb ebédje, és mostantól még a zellerkrémlevest is szeretem!

Anyu felnevet:

– No és a karalábét?

– Nem is tudom... Talán ha... Két kiskutyá?

2. osztály 1. óra

Borcsiék otthonának a konyha a szíve. Kertre néző ablakán át egész délután besüt a nap, és ha Anyu kinyitja, fűszernövények friss illata tölti be a lakást. Anyu gyakran nincs itthon, mert nővér egy kórházban, és sokszor ügyeletes éjszaka is. Lapu leginkább a dolgozószobába vonul be, mint egy medve a barlangjába, és a számítógépén dolgozik. Ilyenkor nem lehet zavarni. De ha otthon vannak mind a hárman, akkor a konyhában találkoznak. Szép nagy, ovális asztaluk van, körülötte sok vendég elfér. De most csak Borcsi és Lapu ül egymással szemben, előttük egy kistányér, a kistányéron egy piros kapszula, és mindketten azt bámulják.

– Szóval azt mondd, Borcsi, hogy ezt egy földönkívülitől kaptad?

– Igen, pontosan. Marvinnak hívják az új osztálytársunkat, és a Marson született.

– De ember.

– Igen. Az anyukája is ember és az apukája is ember.

– Olyan gyerek, mint ti, az osztálytársai.

Borcsi elhallgat egy pillanatra. Lapu felkapja a fejét:

– Vagy mégsem?

– Háááát, nem zöld és nincsenek csápjai, de azért elég furcsa. Mint ez a kapszula is bizonyítja. Marvin azt mondta, ez egy szelet almás pite. Tízórára hozott egy dobozzal, és mindenkit megkínált belőle, de csak Kornél fogadta el. Szandi néni meg leszidta Marvint, hogy nem szabad ilyeneket hozni a suliba, és elrakatta vele. Marvin annyira elszomorodott, hogy szünetben odamentünk hozzá Lilivel, és kértünk egyet-egyet, de megenni nem mertük.

Lapu óvatosan két ujja közé csippentette a kapszulát, és megforgatta.

– Kíváncsi vagyok, mi lehet benne. Borcsi, te tudod, mi kell az almás pitéhez?

– Alma.

– Dinnye.

– Dinnye nem.

– Te vagy dinnye. Tudom, hogy alma kell bele, de miből készül a pite? Te már süttöttél Anyuval, nem? Tudod, hogy én zöld vagyok mindenhez, aminek nincs képernyője.

– Liszt. Meg cukor. Meg vaj. Meg tojás.

– Ebben legfeljebb egy fél kolibritojás fér el.

– Lisztből se sokkal több.

– Akkor hogy lesz belőle pite?

– Marvin azt mondta, bele kell dobni egy pohár vízbe, és feloldódik.

– Pitelé!

– Olyasmi. Marvin szerint az úrhajósok ilyeneket esznek.

– Hát ebben van valami. Mindenféle pasztillákat, tubusokat meg szárított cuccot visznek magukkal az ürbe. Kipróbáljuk?

Félbeszakítja őket a bejárati ajtó kattánása, ugyanis megérkezik Anyu. Lepakol, papucsot húz, és ott találja Borcsit meg Laput a konyhában, az asztal fölé hajolva. Amikor meglátja a kapszulát, ijedten kiált fel:

– Atyaég, mi ez?

– Ne izgulj, Anyu, csak egy kapszula, amit a földönkívüli osztálytársamtól kaptam.

Lapu fintorog:

– Nem hiszem, hogy megnyugtattad...

– Hányszor mondtam neked, Borcsi, hogy semmilyen gyógyszert, vagy gyógyszernek látszó dolgot nem szabad elfogadni! Rövid úton megy a kukába!

Borcsi és Lapu együtt kiált fel, de már késő:

– Neeeeee, ne dobd ki, ez úrhajós kaja!

– Akármilyen is, nem bízom benne.

Fancsali arcukat látva Anyu megsajnálja őket, és két szép, mosolygós almát tesz az asztalra. Borcsi és Lapu megenyhülve rágcsálják, csak Lapu morog egy kicsit a foga alatt:
– Soha nem fogom megtudni, hogyan kerül bele a kapszulába az almáspite.

2. osztály 2. óra

Borcsi és Lili padtársak, és legjobb barátnők. Sok dologban hasonlítanak, és sokban különböznek egymástól. Például mindketten szeretik az olvasást, de a matekot Lili utálja, míg Borcsi abban a legjobb. Mindketten szívesen viselnek színes hajgumikat, de Lili szőke, Borcsi pedig barna. Az állatokat is mindketten szeretik, de Lili a lovakért van oda, míg Borcsi kedvencei a kutyák. Lili szerint azért olyan jó barátnők, mert hasonlítanak, Borcsi szerint meg azért, mert különböznek.

Napsütéses tavaszi idő van, a két lány tanítás után az iskola kerítésén ülve várja a szüleiket. Ebben is hasonlítanak: leggyakrabban mindkettőjükért az apukájuk szokott jönni. Gergő viharzik ki a kapun, és odakiált a lányoknak:

– Mi van Lilike, elfelejtett Apuci?

Lili képe elvörösödik, pattanna fel a kerítésről, de Borcsi gyengéden visszahúzza:

– Hagyd, nem érdemes felhúzni magad.

– Annyira utálok Gergőt! A legidegesítőbb gyerek az osztályban! Sőt, az egész iskolában.

– Szerintem csak bejössz neki.

Lili elmosolyodik, de azért idegesen nézegeti az óráját.

– Gergőnek igaza van, Apu tényleg késik.

– Ne izgulj, biztosan nem felejtett el. Még az enyém sincs itt.

Lili megvonja a vállát, aztán kotorászni kezd a táskájában, és közben mesél:

– Előfordult már, hogy bütykölt a motorján, és nem vette észre, hogy elszaladt az idő. Szandi néni vitt haza. Nem tudom, mit mondott akkor Apunak, de utána egy hétig minden reggel beértem a suliba, és minden délután időben jött értem. Kérsz gumicukrot? Macis.

Borcsi habozik.

– Az anyukám nem szereti, ha ilyeneket eszem. Inkább gyümölcsöt ad édesség helyett. Vagy zöldséget.

– Fúj. Apu mindent megenged. Gondolhatod, hogy nem a répára kattanak rá.

– Én szeretem a répát.

– Nekem nem nagyon jönnek be a zöldségek. De a bambuszrügyet meg a csírákat szeretem. Apu nem tud főzni, de az ázsiai konyhát csípi, ezért gyakran járunk kínai meg vietnámi étterembe. A szusiba például mindketten bele tudnánk fulladni.

– Egyszer kóstoltam, de rettenetes az íze. Fura az állaga, olyan nyálkás az egész. És nyers hal van benne!

– Az a legjobb az egészben! Na mi lesz, veszél macit?

– Na jó, egyet. Annyi nem árt.

Miközben együtt rágszálják a gumicukrot, Lili újra az órájára néz. Borcsi már látja Lapu öreg autóját, ahogy döcögve befordul az utcáskoron, és megsajnálja a barátnőjét:

– Lili, mi szívesen hazaviszünk.

Ekkor az utca másik végén felbőg egy motor, és egy pillanat múlva a járgány csikorgó kerekekkel áll meg a lányok előtt. A motoros leveszi a fejéről a bukósisakot. Kék szemű, borostás férfi köszön a lányokra, a szeme sarkában szétszaladnak a nevetőránccok.

– Bocs, Tökmag, nagy volt a forgalom. Jössz?

Egy bukósisakot dob Lili felé. Lili elkapja, felveszi, aztán búcsút int Borecsinak. Felül az apukája mögé, és már robognak is, copfja zászlóként lobog a sisak alatt. Lapu öreg autója csak most ér Borcsi elé. Lefékez, aztán Lapu kinyitja az ajtót:

– Heló, Borcsi. Ki volt ez a menő csávó?

– Lili apukája.

Lapu elismerően füttyent:

– Ez ám a vagány, motorral járnai iskolába!

Borcsi elgondolkodik. Beül a gyerekülésbe, becsatolja a biztonsági övet, és csak utána szólal meg:

– Lili az apukájával él, mert az anyukája külföldre költözött. Lehet, hogy menő motorral járni, meg hogy Lili kap gumimacit, én meg nem...

Lapu kétségbeesett arcot mímél:

– Te medvét ennél? De hiszen én is medve vagyok.

– Jaj, Lapumedve, nyugi. A lényeg, hogy hiába gyönyörű Lili, és tök menő cuccai vannak, azért nem szeretnék a helyében lenni.

– Akkor megnyugodtam.

Borcsi komoly arca mosolygósra változik:

– De azért ne érezd magad biztonságban! Egy gumimedvét igenis kíméletlenül felfaltam!

2. osztály 3. óra

Amikor Anyu nagynénje, Georgina néni meglátogatja Borcsiékat, akkor Anyu egész délelőtt takarít, Lapu pedig inkább átmegy a barátjához meccset nézni, csak ne kelljen vele találkoznia. Borcsi kétszer is fogat mos, és gondosan ellenőrzi a ruháját meg a kezét, nehogy Georgina néni felfedezzen egy koszfoltot.

Kopognak az ajtón, Borcsi nyitja ki:

– Csókolom, Georgina néni.

Georgina néni először benéz az előszobába, ellenőrzi, elég tisztaság van-e, és csak utána lép be. Az ajtót is a könyökével húzza be, így nem kell megfognia a kilincset.

– Szervusz, kincsem. Nem adok pusztit, mert bujkál bennem valami nyavalya.

A néni leveszi a cipőjét, Borcsi pedig a konyhába vezeti.

– Szervusz, Zita kedvesem. Rettenetesen mocskos ez az egész utca, hogy bírjátok? Ilyen körülmények között már biztosan porallergiám lenne...

Borcsi lelkesen közbeszól:

– Georgina néni, nekem porallergiám van!

– Pontosan erről beszélek! Nekem egy kis kosz elég, és máris megbetegszem. Aztán az a rengeteg kutyapiszok! Nem is tudom, hogyan képesek az emberek elviselni az állatokat maguk körül.

– Én is szeretnék egy kiskutyát, de Anyuék csak akkor engedik, ha elmúltam tíz éves.

Anyu hozzáteszi:

– És ha megeszed a karalábét.

Georgina néni harciasan válaszol:

– Én azt mondom, semmiképpen ne legyen kutyátok, semmi esetre sem!

Anyu elmosolyodik, aztán pogácsát és aprósüteményt tesz az asztalra. Georgina néni előveszi az okostelefonját, és a sütemény fölé tartja. Anyu elcsodálkozik:

– Csak nem lefotózkod a sütit?

– Dehogyan, kedvesem, hova gondolsz? Találtam ezt a remek kis alkalmazást. Mikroba detektor a neve. Olyan, mint egy zsebmikroszkóp, és megmutatja, ha baktériumok, vagy ne adj' isten gombák vannak a dolgok a felszínén. Nézd csak, kislányom!

Borcsi a telefon képernyője fölé hajol.

– Azta! Mennyi izé van a pogácsán! Tök koszos az egész! Anyu, te ezt tudtad?

Anyu kivesz egy pogácsát, és beleharap. Georgina néni és Borcsi elborzadva néz össze, aztán a néni a süteményes tábla mutat:

– Inkább ebből vegyünk.

Mire Georgina néni elmegy, Anyu majdnem az egész tál pogácsát elmajszolja. Még akkor is rágcsál, amikor kiengedi a nénit az ajtón.

– Anyu, te nem félsz, hogy megetted azt a sok koszt a pogin?

– Borcsikám, Georgina néni tisztaságmániás. Ha kórházi fertőtlenítővel mostam volna le a pogit, akkor sem lett volna elég jó neki. Pedig minden hozzávaló friss volt és tiszta, nem lehet tőle semmi bajunk.

– No de hallottad, hogy Georgina néni mindentől megbetegszik. És azt is mondta, hogy az utcánk szörnyű koszos.

– Ha Georgina nének bármi baja lenne a kosztól, már rég feldobta volna a talpát. Szerinted mosott kezet, mielőtt evett?

– Azt hiszem, nem.

– Pedig előtte megfogta és levette a cipőjét. Amivel a szörnyű koszos utcán járt.

– Na jó, lehet, hogy Georgina néni túloz. De azért a pogi akkor is gyanús volt.

Anyu gonosz kis mosolyra húzza a száját:

– Mert karalábét sütöttem bele! És nem csak a pogiba, hanem a sütibe is!

- Akkor én megettem a karalábét? A legfőbb ellenségem?!
- Borcsi méregeti Anyut, és megpróbálja kitalálni, vajon komolyan beszél, vagy tréfál. Végül kivágja magát:
- Anyu, ezek szerint megettem a karalábét, tehát kaphatok egy kiskutyát!

3. osztály 1. óra

Az iskola előtt izgatott csapat gyülekezik. Egymással szemben öt dühös szülő áll, meg öt megszeppent gyerek. Gergő anyukája a csípőjére teszi a kezét, és mérgesen felfújja magát. A hangja is vékony, mint a lufinak, amikor sípolva kiereszti a levegőt:

- Már megint egy beírás?!
- Nyugi Muti, most nem csak én kaptam, hanem mind az öten.
- Szerinted ettől megnyugodtam?

Lili apukája egy bukósisakot tart a hóna alatt, azon dobol idegesen.

- Elárulhatnátok, mégis miért kaptatok beírást mind az öten.

Gergő felkiált:

- Mert bombát dobtunk a negyedikesekre!

Lili bokán rúgja Gergőt.

- Muszáj még tovább rontanod a helyzetet?
- Csak próbálom feldobni a hangulatot...
- Jó, hogy nem bombával dobod fel... – súgja Kornél, akit mindenki csak Macinak hív.

A gyerekek kuncognak, csak Borcsi nem. Ő még sosem kapott beírást, nagyon szégyelli magát, és az apukáján, Lapun is látszik, hogy inkább szomorú, mint mérges. Csendben kérdezi:

- Mi történt, Borcsi?

Borcsi mesélni kezd:

– Minden a zsemléssel kezdődött. Meg a negyedikesek új szokásával. Azt találták ki, hogy minden nap a tízóraira kapott ennivalóval fociztak nagyszünetben. A tanárok már rengetegszer rájuk szóltak, meg is ígérték, hogy abbahagyják, de aztán valamelyikük újra kicsempészett az udvarra egy zsemlét. És akkor Marvin...

Marvin, aki a Marson született, és csak másodikkban érkezett az osztályba, felháborodottan folytatja:

– Nem is tudják, milyen az, ha az ember nem ehet kenyeret! A Marson egyáltalán nem terem búza, se rozs, vagy bármi, amiből kenyér készülhet. Életemben először a Földön kóstolhattam kenyeret... Ők meg rugdosták és összekoszolták...

Elhallgat hirtelen mindenki, csak Marvin anyukája lép egy kicsit közelebb, és a fiú vállára teszi a kezét. Borcsi folytatja:

- Marvinnak igaza van. Valamit ki kellett találnunk, hogy megállítsuk őket. És akkor Gergő...
- Kitaláltam a bombát!
- Jaj, Gergőci, dugulj már el, hadd mesélje Borcsi!
- De Lili, ez tényleg az ő ötlete volt! Gergő mondta, hogy ha valaki szabálytalanul focizik, annak piros lap és kiállítás jár. Mi pedig olyan piros lapot akartunk adni a negyedikeseknek, amire örökre emlékezni fognak.

- És kitaláltam a bombát!

Maci veszi át a szót:

- Pfff, még ha csak bomba lett volna! De ez egy hiperszuper, távirányítású konfettiágyú volt!

Lili apukája kíváncsian kérdezi:

- Mégis hogyan készítettétek el?

– Nem is volt olyan bonyolult – magyarázza Maci. – Az én légdeszkám volt az alap. Arra erősítettük a konfettiszórót, amit egy papírhengerből és lufiból készítettünk. Az interneten láttam a trükköt, csak egy kicsit továbbfejlesztettem.

Maci anyukája felkapja a fejét, de még mielőtt kimondhatná, hogy mostantól Maci nem internetezhet, a fiú folytatja:

- A távirányításhoz meg Marvin...

Maci elharapja a mondatot, mert Marvin az okostelefonját használták fel erre a célra, pedig azt tilos elhozni az iskolába. Marvin is csak azért csempészte be, hogy a légdeszka távirányítását

meg tudják oldani, és egy hatalmas durranás hangját is le tudják játszani. Marvin anyukája szigorúan összehúzza a szemét, de Maci újra feltalálja magát:

– Szóval Marvin, aki közismerten marslakó, telepátiával a pályára irányította a légdeszkát, és amikor a deszka a negyedikesek közelébe ért, akkor...

– Bummmmm, beborította őket a piros lap, és úgy megijedtek, hogy bepisiltek! – kiált fel Gergő. – Tuti, hogy soha többet nem fognak zsemlével focizni!

Hirtelen kipukkad a rosszkedv, mintha valóban eldurranna egy lufi. Lili apukája dobszólót perget az ujjával a bukósisakon, Gergő anyukája csilingelő hangon nevet, Marviné biztatóan simogatja Marvin hátát. Még Kornél szigorú anyukája is mosolyog. Csak Lapu hangja komoly:

– Borcsi, ma este el kell beszélgetnünk otthon!

– Jaj Lapu, nagyon haragszol? Ígérem, többet soha...

Lapu arca végül megenyhül:

– Épp ellenkezőleg. Klassz csibészek vagytok. Csak éppen tudni akarom, pontosan hogyan kell automata konfettiszórót építeni!

3. osztály 2. óra

Nagyszünet van, a harmadik osztály terme beszélgetéstől és csamcsogástól hangos. Csak két gyerek ül szótlánul: Borcsi és Maci. Aztán Maci lassan Borcsihoz sétál.

– Neked sem jön be a kajád?

Borcsi a dobozba begyömöszölt, nagy darab kolbászt és ropogós héjú kenyérkaréjt nézi lemondóan. Maci együttérzően kérdi:

– Hogy sikerült ilyen hoznod?

– Anyu nem volt otthon, és az apukám csomagolta.

Borcsi felnéz, és meglátja az osztálytársa kezében a magos zsemlét, amiből kikandikál egy salátalevél, meg egy harsogóan piros paprikaszelet.

– Hát neked hogy jött össze?

– Hajjaj, az elég bonyi. Naszóval, van nekünk egy okoshűtőnk.

– Egy micsodátok?

– Az apukám odavan az újításokért. Ez egy olyan hűtő, ami érzékeli, ha elfogy belőle a kaja, és magától megrendeli a boltból.

– Elég menő!

– Sőt, megmondhatod neki, hogy mit szeretnél enni, és azt dobja ki. Mint az italautomaták. Így nem kell folyton nyitogatni, és nem fogyaszt annyi áramot.

– És kolbász helyett salátás zsömit adott?

– Mondtam, hogy bonyolult a sztori. Anyukám szerint felszedtem pár kilót, és fogynom kell, ezért diétára fogott. Nincs pizza, nincs csoki, csupa egészséges kajákat etet velem. És nincs esti nasi! Lezárta a hűtőt, és beállította úgy, hogy csak azt vehessem ki belőle, amit ő előre beprogramozott. Nomármost a hűtő hangfelismerős.

– Tehát ha te csokit akarsz kivenni...

– Látom, kapisgálsz. Ha csokit kérek, akkor egy joghurtot dob ki. Vagy éppen semmit. No de nem olyan könnyű engem lerázni, ha éhes vagyok! Odaálltam a hűtő elé, jól felfújtam magam, hogy nagyobbak tűnjek, és elmélyítettem a hangom.

– Aááá, apukádat akartad utánozni!

– Anyukámat nehéz lenne...

– És bevette?

– Mondtam neki, hogy adjon egy szelet pizzát. Gondolkodott, pityegett, meg a kijelzőjén tekergett a homokóra. Hozzátettem, hogy adjon egy sört is. Mert ugyebár sört csak felnőtt kér, gyerek tutira nem. Tovább tekergett a homokóra, aztán kidobta ezt.

Borcsi felnevetett:

- Úgy tűnik, nem vette be.
 - Hát nem. Most nézd meg ezt a szendvicset, tele van növényvel, és van benne egy vékony szelet sonkácska.
 - Maci, ez marha jól néz ki!
 - Szerintem meg a kolbász gusztá. Borcsi, nem cserélünk?
 - Én szívesen cserélnék, de anyukád nem fog megharagudni?
 - Nem kell megtudnia...
 - No de a fogyókúrád! – aggodalmaskodik Borcsi, de közben vágyakozva nézi a zsemleléből kikandikáló salátalevelet.
 - Megígérem, hogy hazafelé még két kört légdeszkázok a parkban, és lemozgom. De ha ezt meg kell ennem, én rosszul leszek.
- Borcsi végül nem bír ellenállni a kísértésnek, gyorsan a szendvicserért nyúl és beleharap, Maci pedig ugyanilyen gyorsan csap le a kolbászra és a kenyérre.
- Maci, azt hiszem, én szeretem az okoshűtőtöket.
 - Én meg az apukádat.
- Mire vége a nagyszünetnek, a szendviczből és a kolbászból nem marad egy morzsányi sem.

3. osztály 3. óra

- Ez a legjobb nap az évben! Utolsó óra, csodás idő, és még születésnapom is van!
- Borcsi lelkendezik, miközben a kezével a szökőkút vizét fodrozza. Mellette, a kőpárkányon Lili ül, ő is a vízfelszínt simogatja. Elérkezett a tanév vége, a gyerekek az utolsó órát a parkban töltik, ott várják a szüleiket. Maci légdeszkája surrog, a biciklipályán szlalomozik, Gergő furva kergeti. Mostanában így fogócskáznak. Marvin a bozótosban bogarakat keres, ez a hobbija. A lányok a pavilonnál gyülekeznek, egymás hajába fonnak színes fonalat és gyöngyöket. Olyan a hangulat, mintha egy nyári táborban lennének.
- De Borcsi és Lili egy kicsit elkülönül a többiektől. Sokáig nem fognak találkozni, mert Lili az anyukájával tölti a nyarat Németországban. Szomorúan jegyzi meg:
- És az utolsó nap szeptemberig, hogy látjuk egymást.
 - Még jó, hogy az anyukád nem a Marson lakik. Képzeld el, szegény Marvinnak milyen nehéz lenne meglátogatni a marsi barátait.
 - Tényleg, Borcsi, nem akartok Németországban nyaralni?
 - Á, Anya ragaszkodik a meleghez és a tengerparthoz. Két hétig csak a lábát akarja lógatni, csokibarnára sülni, és legfeljebb keresztretjvényt fejteni. Azt mondja, hogy az ember testének nagy része víz, ezért aztán muszáj vízpartra menni.
 - Én szárazföldi sellő vagyok. És szomjas. Nincs nálad valami lötyty?
- Borcsi kotorászni kezd a táskájában.
- Csak ez van!
- Egy műanyag dobozt vesz elő. Leveszi a tetejét. Csíkokra vágott zöldség van benne. Lili elhúzza a száját:
- Fúj, mi ez?
 - Karalábé.
 - De te nem is szereted a karalábét!
 - Tényleg nem szerettem, de volt egy fogadásom Anyuékkal. Évek óta szeretnék egy kiskutyát, és azzal vicceltünk, hogy ha megeszem a karalábét, kettőt is kaphatok. Tudom, hogy nem ezen múlik, de párszor emiatt megkóstoltam, és végül megszerettem. Kutya persze nem lesz, már le is mondtam róla. Majd ha felnőttem leszek.
 - Oké, de én valami lötytyöt kértem.
 - A nyers zöldségben olyan sok a víz, hogy akár innivalónak is nevezhetjük.
 - Aha. Oké. De akkor is inkább innék egy limonádét. Vagy tudod mit? Vízet!

Lili felpattan a párkányról, és az ivókúthoz szalad. Borcsi tovább fodorozza a szökőkút vizét, megfigyeli, milyen barázdákat rajzol az ujja a felszínre. Arra riad fel, hogy Lili felkiált:

– Nézd, Borcsi, jön az apukád!

A park bejárata felől Lapu közeledik. Leül Borcsi mellé, és széles mosollyal nézi ő is a játékos vízszugarakat.

– Ez az egész évben a kedvenc napom! – lelkesedik ő is, és a lányára mosolyog.

Lili futva jön vissza az ivókúttól, és bekapcsolódik a beszélgetésbe:

– Naná, hiszen ez az utolsó tanítási nap!

– Nem azért. Hanem mert ma van a Hercegnőm születésnapja! És Anyuval kitaláltunk valami nagyon, nagyon, nagyon szuper meglepet.

A két lány csillogó szemmel néz Lapura, aztán Lili elszontyolodik.

– Olyan kár, hogy én holnap elutazom, és...

– A mai napon tilos minden szomorúság, Tündérbárány. Te is jössz velünk! Megbeszéltem az apukáddal, és ma eljössz velünk. Otthon Borcsit várja a hatalmas nagy meglepetés. Na jó, nem is olyan hatalmas...

Borcsi beleharap a karalábéba. Rágcsál, gondolkodik. Aztán sejtése támad:

– Esetleg egy kicsit... szőrös?

4. osztály 1. óra

Borcsi és Lili már első osztály óta legjobb barátnők, legszívesebben minden napot együtt töltenének. Mégis úgy telt el a nyár, hogy egyetlen egyszer sem találkoztak, mert Lili az anyukájánál töltötte a szünetet, Németországban. Hétféle van, és Borcsi átmegy látogatóba Lilihez. Még a kiskutyáját, Hópihét is magával viszi. Lili szobájában minden fekete és rózsaszín, kivéve azt a nagy dobozt, ami a két lány előtt fekszik a szőnyegen. Hópihe lázasan körbeszimatolja. A kicsi kutya csupa izgalom, az összes szőrszála remeg. Lili felnevet:

– Olyan, mint egy remegő pom-pom!

– Biztos egy csomó német kutya szagát érzi rajza. Amúgy mi van benne?

– Egy robot. Anyuék cége készítette. Ez lesz a legmenőbb játék jövőre, és én vagyok az egyik tesztgyerek. Illetve mi ketten, mert mindenképpen meg akartalak várni az összeállításával. Közösen jobb móka!

Lili felemeli a doboz tetejét. Tele van fényes alkatrészekkel, szerszámokkal, meg egy sok oldalas szerelési útmutatóval. Borcsi elámul:

– Húha, és ez tényleg működni fog?

– Aha. Napelemes.

– És biztos vagy benne, hogy össze tudjuk rakni? Nem kéne megkérnünk apukádat...

– Ugyan már! Apa mindent össze tud rakni, a motorját is folyton megbütyköli. Pont az a lényege a tesztnek, hogy kiderüljön, hogy gyerekek meg tudják-e építeni.

– De Lili, ennek német nyelvű az útmutatója! Én nem értek németül.

Lili tanulmányozza a leírást, aztán elkezdi szétpakolni a doboz tartalmát, és közben magyaráz:

– Figyu, elmagyarázom. Kétféle elem van. A nagyok az alapelemek, ezekről elég jól ki lehet találni, mi mire való.

– Itt a feje! Vagyis a feje fele.

– Igen. Szóval ezek adják a vázát. Itt a rajz, hogy kell összerakni. Egyszerű, mint a legó!

– Oké, ez tényleg nem tűnik bonyolultnak. De mik ezek a műtyükkék?

– Várj, elolvasom. Itt azt írja, hogy mikroelemek. Összekapcsolják a nagy alkatrészeket, meg kiegészítik, meg egyáltalán, működőképessé teszik.

– Hát tényleg elég mikrók. Hé, Hópihe, menj arrébb, mert elgurulnak a darabok!

Borcsi arrébb tereli Hópihét, és a kiskutya végre elnyugszik a szőnyegen. Csak néha emeli fel kíváncsian a fejét, amikor a két lány hangosabban pattint össze két elemet.

– Jaj, Borcsi egy elem hiányzik!

– Milyen?

– Mikroelem. Olyan, mint egy csavar, csak kétfelé ágazik a vége.

A két lány lázasan kotorja a dobozt.

– Nem tudjuk helyettesíteni valamivel?

– Attól tartok, nem. Ez a legkisebb elem, és ha nincs meg, akkor lóttek az egésznek. Biztos a kutyaád keverte el az előbb.

– Azért nem kell mindent rá kenni! Látod, milyen szépen fekszik.

– De az előbb itt szimatolt. Mi van, ha lenyelte, és baja lesz tőle?

– Várj, inkább megnézem, nem gurult-e be az ágy alá. Van elemlámpád?

Lili az ágy alá világít, Borcsi pedig bemászik, és meg is találja az elgurult elemet. Hamarosan minden alkatrész a helyére kerül, és a szoba közepén ott áll Roborolf, a robotkutya.

– Akkor bekapcsolom! – szól Lili izgatottan, és megnyomja a kutya nyakörvén lévő, piros gombot. A kutya szeme halványan világítani kezd. Lili a távirányítóért nyúl, és megérint egy jelet a képernyőn, erre Roborolf csóválni kezdi a farkát. Hópihe felemeli a fejét, füleit hegyezi. Roborolf lassan jobbra fordítja a fejét, mire Hópihe balra. Aztán Roborolf leül, Hópihe pedig felugrik. Lili Borcsira sandít, a barátnője beleegyezően biccent, és Lili újra megérint egy gombot. Roborolf feláll, és ugatni kezd. Erre Hópihe olyan gyorsan bespurizik az ágy alá, hogy a lábai elkaparnak a padlón, és salátává gyűri a szőnyeget.

A két lány úgy nevet, hogy a könnyük is kicsordul, aztán lekapcsolják Roborolfot, kihalásszák Hópihét az ágy alól, és kárpótlásul a nagy ijedségért elviszik a parkba sétálni.

4. osztály 2. óra

Borcsi osztályában a legfurcsább srác kétségtelenül Marvin. Nem is az a legfurcsább benne, hogy a Marson született, és csak második korában költözött a szüleivel a Földre, hanem az, hogy a leghétköznapibb dologra is pont úgy tekint, mint egy földönkívüli.

– Hiszen marslakó, mit vársz tőle! – jegyzi meg Gergő az ebédlőben, és finnyogva félretolja a kelkáposzta főzeléssel teli tányért. Amit persze Marvin nagy élvezettel fogyaszt, és minden kanál ételt megszemlél, mielőtt a szájába lapátolja.

Borcsi megkérdezi tőle:

– Marvin, te ezt tényleg ennyire szereted?

Marvin úgy néz Borcsira, mintha álomból ébredne. Arcán zavart mosoly ül.

– A Marson nincs élet, legfeljebb a jégsapkák alatt, a vulkáni hőforrásokban él valami baktériumféle ízé. Csak tablettában ehetsz bármit. Na jó, az üvegházakban próbálnak zöldséget meg algákat termesztetni, de valahogy nincs íze semminek. Itt meg minden zamatos és sokízű. És szép.

Marvin újra elmerül a kelkáposzta főzelék élvezetében, Borcsi pedig elhatározza, hogy közvélemény kutatást végez. Felírja egy üres füzetbe: „Képzeld el, hogy a Marsra költözöl, és mostantól csak tablettákban és kapszulákban jutsz ennivalóhoz. Egyféle ételt azonban magaddal vihetsz a Földről. Mi lenne az?”

Először Lili válaszol:

– Hát gemicukor!

– Ne már, abban nincs semmi, csak cukor, meg egy csomó színezék.

– Van belőle vitaminos is! És legalább sokféle íze van. Marvin is azt mondja, hogy az a legjobb a földi kajákban!

– Reménytelen eset vagy...

Borcsi megkérdezi a többieket is, és mindenkitől más választ kap. Kornél pizzát vinne magával, Gergő húst hússal, Szandi néni, az osztályfőnök pedig szép, piros almákat.

– Vagy inkább nyári almát. Annak nagyon különleges a zamata!

Otthon Borcsi újra áttanulmányozza a füzetet.

– Mit tanulsz, Hercegnőm?

– Jaj Lapu, nagyon megijedtem, úgy osontál mögém, mint egy betörő!

– Betörök a füzetedbe. Titkos?

– Dehogysis! Készítettem egy közvélemény kutatást. Megkérdeztem a többiektől, hogy ha egyetlen ételt vihetnének magukkal a Marsra, mi lenne az. Annyi marhaságot mondtak!

– Marhafület?

– Nem, de felírom azt is.

– Te mit vinnél?

– Egész nap ezen gondolkodtam. Arra jutottam, hogy karalábét!

– Hiszen te utálod a karalábét! Az a legfőbb ellenséged.

– Gondolj csak bele, a karalábé tele van vízzel, meg vitaminnal. Szerintem sokáig el lehet rajta élni.

– Az ám! Van benne kálium, kalcium, magnézium, kén, szelén, meg egy csomó egyéb hasznos cucc.

– Honnan tudsz ilyeneket?!

– Alaposan utánanéztem. A lányom ellenségeit ki kell ismernem, hogy kíméletlenül le tudjak velük számolni.

– És hogyan számolsz le velük?

– Nem egyértelmű? Megeeszem őket.

– Na jó, és te mit vinnél magaddal a Marsra? Marad a marhafül?

– Én Anyut vinném, meg téged.

– De Lapu, mi nem vagyunk ennivalók!

– Dehogynem. Ennivaló gyümölcsök vagytok.

– Haha.

– Anyu az a gyümölcs, aki még a marsi purulykamoszatból is finomat főz. Te pedig az a gyümölcs vagy, aki nélkül az epertorta is ehetetlen kavics.

4. osztály 3. óra

Ahogy beköszönt a vakáció, rendszerint szétszéled az osztály, de idén a szünet első napján Borcsi vendégül látja az egész csapatot, ugyanis ma ünnepli a születésnapját. Kint ül a kerítés szélén, és várja a vendégeket. Hamarosan felhangzik egy motor hangja az utcából, és Lili apukája fékez le a ház előtt. Borcsi kirohan, nyomában Hópihe. A hófehér kiskutyának lifegnek a fülei, a farkincája, és a szív alakú medál a nyakörvén. Megszimatolja a jövevényeket, és amikor megbizonyosodik róla, hogy kedves ismerősről van szó, összevissza nyalogatja Lili kezét.

– Szia Lili, de jó, hogy te értél ide először, legalább mindent meg tudok mutatni. Annyit dolgoztunk Anyuval, hogy szép legyen a kert a partira!

Lili apukája leül a nappaliba Lapuval, Borcsi pedig a kertbe vezeti a barátnőjét. Lili elámulva néz körül.

– Hát ezt fantasztikusan megcsináltátok! A sok girlandtól olyan az egész, mintha egy tündéerkertben járnánk.

– Majd meglátod, milyen szép lesz este, ha világítanak a lampionok. Mert a buli sötétedésig tart ám, és Lapu meglepetéssel is készült.

– És mi van ebben a rengeteg tálban?
– Természetesen ennivaló, de hogy mi, azt még nem árulhatom el.
– Én is készültem meglepetéssel. Odaadhatom most?
– Örülnék neki. Amikor mindenki itt lesz, úgysem tudok majd csak rád figyelni.
Lili egy picike csomagot húz elő a háta mögül.
– Boldog születésnapot, Borcsi!
Borcsi a tasakban egy kis dobozt talál, abban pedig egy bőrszíjra fűzött medált.
– Én készítettem – teszi hozzá Lili, és eltart pár pillanatig, mire Borcsi megérti, hogy mit ábrázol a zöld figura.
– Ez egy karalábé! Nagyon cuki!
– Annyit rágtál mellettem karalábét idén, hogy nem tudtam kihagyni.
Közben megérkezik a következő vendég, Marvin. Aztán Kornél lép be a kapun és a húga, Szonja, utánuk Szandi néni. Szép lassan összegyűlik az egész osztály, meg egy csomó barát, testvér, szülő. Nevetéstől és beszélgetéstől zsong a kert. Amikor mindenki megérkezik, Anyu és Borcsi odalép a hosszú asztalhoz, amit a kert közepén állítottak fel, és elkezdik leemelni a tálak tetejét. A vendégek az asztal köré gyűlnek, és elámulnak.
– Mennyi minden! Nézzétek, a tálak mellett zászlócskák is vannak!
– Marsi zászló nincs? – kérdezi Marvin.
Kornél összehúzott szemöldökkel jár körbe, és minden zászlót megvizsgál.
– Borcsi, merre van az olasz zászló? Hol a pizza?
– Ott van a görög saláta mellett, de nem pizzát készítettünk, hanem rizottót, szárított paradicsommal és friss bazsalikkal.
Kornél kicsit morog, aztán megkóstolja az ételt, és megenyhül.
– Na jó, mostantól a rizottó is jöhet. Azt hiszem, csípem az olasz kaját.
Marvin ráksalátát tesz a tányérjára, de evés előtt hosszasan tanulmányozza a garnéla testfelépítését. Lili egy tál szusi előtt tépelődik, melyik kis helyes göngyöleget tegye a tányérjára. Gergő a svéd húsgolyóból vesz annyit, hogy egy le is gurul. Már mindenki javában eszik, amikor hirtelen Hópihe rohan ki a lakásból, a nyomában Lapu:
– Fogjátok meg! Megpróbáltam bent tartani, de kinyitotta az ajtót!
Hárman ugranak Hópihe után, de a kiskutya gyorsabb: felugrik egy székre, aztán az asztalra, és ráveti magát a svéd húsgolyókra. Lapu utána, de a kavarodásban véletlenül felborítja a hibiszkuszteát. Vörös lé folyik szét az asztalon, a gyerekek kapkodják el a tányérokat. Hópihe teli szájjal tovább szalad az asztalon. Csörömpölnek a szerte-szét potyogó villák, repül a sok finom falat. Végül Hópihe Marvin előtt köt ki. Marvin hirtelen felkapja, és nevetve a magasba emeli:
– No elég legyen a randalírozásból, kis földlakó, mert elviszlek magammal a Marsra!
Lapu elviszi a rosszcsont kiskutyát, és becsukja Borcsi szobájába, a vendégek pedig mentik az asztalról, ami még menthető. Aztán érkezik az epertorta, és amikor abból sem marad egy morzsányi, előkerülnek az ajándékok.
Estére felgyullad a fák ágaira akasztott lampionfüzér, és ennivaló helyett társasjátékok kerülnek az asztalra. Majd egyszer csak elalszik minden fény, és következik Lapu meglepetése, a tűzijáték. Borcsi elérékenyülve nézi:
– Ez a legszebb születésnapom!
Lili átöleli a barátnőjét.
– Minden évben ilyen klassz születésnapot érdemelsz, mert te vagy a legjobb barátnő.
Egy kicsit hallgatnak, aztán Borcsi szólal meg:
– De ugye tudod, hogy soha többé nem lesz semmi úgy, mint eddig? Felsősök leszünk, más lesz az osztályfőnökünk, és Marvin is elmegy... Vissza a Marsra.
– Azért a születésnapodat megtarthatjuk majd máskor is ebben a kertben. Összejöhetünk minden évben.

Lapu is meghallja, amiről a két lány beszélget.

– Naná, hogy jövőre is nagy bulit csapunk! És ígérem, akkora tűzijátékot fogok rittyenteni, hogy még Marvin is látni fogja a Marsról!

